

modtaget og i sin Tid omdeelt paa de Herrers Pladser. Ifølge den er der fra Udvalgets Side. Intet at bemærke ved det fremkomne Forslag med Hensyn til den forandrede Form, hvori det er fremkommet fra det daværende Folkething. Der er altsaa blot Spørgsmaal om Lovforslaget i dets Heelhed. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ønsker Ordet?

Lovforslaget findes i Anhanget under Nr. LXX Sp. 446—447; Udvalgets Betænkning i Anhang B under Nr. XXV Sp. 395—396.

Ordføreren (Ulrik): Dette Lovforslags anden Paragraph har i det opløste Folkething faaet et Tillæg, som gaaer ud paa at forebygge, at den Omstændighed, at Renterne af de Forskrivninger, der udstedes i Medfør af Loven af 8de April 1851 § 5 blive inddrevne ved Udpantning, skal kunne have til Følge, at selve Capitalen ansees forfalden til Udbetaling, overensstemmende med en Clausul, som vil blive optagen i Forskrivningerne, hvorimod det er en Selvfølge, at, forsaavidt Renterne ikke, selv ved Anvendelse af Udpantning, kunne erholdes, vil selve Capitalen være forfalden. Det Tillæg, som Paragraphen saaledes har modtaget, og som Finantsministeren har tiltraadt, har Udvalget fundet aldeles hensigtsmæssigt, og jeg skal saaledes paa Udvalgets Vegne tillade mig at indstille, at det ærede Thing vil vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Orsted: Jeg skal dog gjøre den Bemærkning, at der i Folkethingets yderligere Forslag, som nu er kommet til dette Thing, var en Uklarhed, som har bestemt Ordføreren til at give en nærmere Udvikling af, hvad Meningen var deraf, nemlig, at Finantsbestyrelsen ikke skulde være berettiget til at benytte nogen anden Fremgangsmaade for at inddrive Renterne end den, som er hjemlet i denne Lov, istedetfor at Udtrykkene i selve Forslaget synes at tilstøde den Mening, at det kun var, forsaavidt Finantsbestyrelsen fandt for godt at

benytte dette extraordinaire Middel. Det er ogsaa en Grund, hvorfor, naar ikke Sagen var stillet paa den Maade, hvorpaa den nu er stillet, der kunde have været Anledning til at gjøre et yderligere Forslag i denne Anledning. Jeg antager isøvrigt, at den hele Lov, og navnlig efter den Mening, som efter Ordføreren's Fortolkning ligger i Loven, nemlig, at Regjeringen ikke kan inddrive Renterne paa den sædvanlige Maade, virkelig er tilstøde for Finantsferne, navnlig med Hensyn til det Tilfælde, at Finantsbestyrelsen skulde finde for godt at benytte de omhandlede Activer enten til Afhændelse eller til Pantstættelse. Men, saavidt jeg kan skjønne, har Finantsministeren ikke havt Noget imod denne Fortolkning at erindre, uagtet han under Forhandlingerne i Folkethinget blot har sagt, at han ikke har Noget mod det af Folkethinget gjorte Forslag at erindre, uden at yttre sig over den Forklaring, som Ordføreren havde fundet det fornødent at tilføie Sagen.

Da Ingen ellers ønskede at yttre sig, oplæste Formanden

Forslag til Lov,

angaaende

den Pantegjæld til Statskassen, som hidrører fra Loven af 8de April 1851, om Selveiendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods,

saaledes som samme findes i Anhang under Nr. LXX, Sp. 446—447,

og ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges det eenstemmigt med 32 Stemmer.

Formanden: Dette Lovforslag vil nu, efter hvad der i en tidligere Sag er afgjort, være at sende til det andet Things Formand, med Anmodning om, at det maa blive forelagt der.